

Arrest

nr. 70 144 van 18 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DER HASSELT loco advocaat A. VANHERCK en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Kalmykia afkomstig te zijn. U woonde sinds 2001 alleen in een appartement in Elista (Kalmykia, Rusland). Van 2005 tot juni 2009 werkte u als boekhoudster bij de administratiedienst van de stad Elista. In 2006 ontstond er een conflict tussen de burgemeester van Elista, Radi Burulov, en de president van Kalmykia, Kirsan Ijumzhinov. Deze laatste zou aan Radi Burulov gevraagd hebben om bij de viering van de 400-jarige aansluiting van Kalmykia bij de Russische Federatie een stap opzij te zetten. Radi Burulov zou dit echter geweigerd

hebben. In 2007 was er een poging tot moord op Radi Burulov en in maart 2008 werd er een officiële zaak tegen de burgemeester gestart. In februari 2009 kwam S. A. (...), een vertegenwoordiger van de president, op uw werk langs en hij deed u een voorstel. U diende bepaalde gronden in de regio op uw naam te registreren om die vervolgens aan de president te verkopen. Er werd u ook gevraagd om verklaringen te ondertekenen waarin stond vermeld dat Radi Burulov fraude had gepleegd. U hebt geweigerd om op het voorstel in te gaan. In april en mei 2009 werden u en twee collega's nogmaals gevraagd om op de rechtbank verklaringen tegen de burgemeester af te leggen. U en uw collega's hebben dit nooit gedaan. Ondertussen werd u op uw werk lastig gevallen door de hoofdboekhouder. Omdat het voor u niet meer mogelijk was om uw job uit te oefenen, besloot u in juni 2009 ontslag te nemen. U ging vervolgens op andere plaatsen solliciteren, maar u werd nergens aangeworven omdat men overal wist dat u geweigerd had om Kirsan Ijumzhinov te helpen. Bovendien was u ook niet meer in het bezit van uw werkboekje omdat u bij uw ontslag in juni 2009 uw werkboekje niet meer terug had gekregen. U vertrok begin augustus 2009 naar Moskou om daar vervolgens werk te zoeken. U ging er aan de slag in een fabriek, maar in september 2009 keerde u naar Elista terug om een internationaal paspoort aan te vragen. U wou toen naar Italië vertrekken om te werken. In oktober 2009 keerde u terug naar Elista om te informeren naar uw aanvraag, maar u vernam dat u geen internationaal paspoort kon verkrijgen omdat u niet in bezit was van uw werkboekje. Ook zei een voormalige klasgenote van u, die toen bij het ministerie van Binnenlandse Zaken was tewerkgesteld, dat zij van een hooggeplaatste het verbod had gekregen om u een internationaal paspoort te geven. U vernam bij uw bezoek aan Elista eveneens dat D. K. (...), één van uw voormalige collega's die eveneens had geweigerd om tegen Radi Burulov te getuigen, was vermoord. Daarnaast kreeg u ook nog te horen dat de politie bij uw zus in Elista was langs geweest om naar u te informeren. Vanaf december 2009 ontving u in Moskou dreigtelefoons waarbij er werd gezegd dat u gestraft zou worden. U ontving dergelijke bedreigingen ongeveer tweemaal per maand. Midden augustus 2010 werd u onderweg naar uw werk meegenomen door twee mannen die zich als politieagenten hadden voorgesteld. U werd twee dagen op een appartement vastgehouden en u werd er geslagen en verkracht. Men zei u dat dit gebeurde omdat u eerder had geweigerd om medewerking te verlenen. Nadien bleek u zwanger te zijn. In september 2010 wou u aan de slag bij een Russisch gezin, maar iemand had aan hen slechte zaken over u verteld waardoor u vervolgens niet meer werd aangenomen. In oktober 2010 ging u naar S. L. (...), de oprichter van de oppositiegroep Rodnoj kraj. Hij zei u dat u niet meer met rust zou worden gelaten en dat u naar het buitenland diende te gaan. In februari 2011 gaf hij u een bedrag van 1000 euro. Ondertussen bleef u dreigtelefoons ontvangen. Op 4 april 2011 bent u uit Moskou vertrokken. U was inmiddels hoogzwanger. Op 7 april 2011 kwam u in België aan en diezelfde dag bent u van een dochter bevallen. Op 14 april 2011 hebt u een asielaanvraag ingediend. In Rusland had u ook een partner, V. N. (...), maar in 2008 vertrok hij uit Rusland omdat hij er problemen had. U had met hem afgesproken dat hij op 7 april 2011 ook in België zou aankomen, maar hij is niet opgedaagd. U vermoedt dat hij nog steeds in Italië verblijft.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een kopie van de eerste pagina van uw Russisch binnenlands paspoort en de geboorteakte van uw dochter neer.

B. Motivering

U verklaarde dat u Rusland hebt verlaten omdat u er werd vervolgd door de medewerkers van de president van Kalmykia. U werd door hen gevisieerd omdat u in de periode van februari tot juni 2009 had geweigerd om uw medewerking te verlenen in de zaak tegen de burgemeester van uw stad (CGVS gehoor 30/06/2011 p.13-14, 16-18). U vreest bij terugkeer naar Rusland dat u zal worden vermoord (CGVS gehoor p.22, 24).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw identiteitsdocument bij uitstek, zijnde uw Russisch binnenlands paspoort, niet hebt neergelegd bij het Commissariaat-Generaal. U verklaarde dat u bij uw vertrek vanuit Kiev uw Russisch binnenlands paspoort aan uw kennis E. L. (...) hebt overhandigd. Deze persoon heeft uw paspoort vervolgens aan een buschauffeur meegegeven waardoor uw paspoort uiteindelijk bij uw zus in Elista is beland. U stelde dat u uw Russisch binnenlands paspoort niet naar België hebt meegenomen omdat u niet dacht dat het nodig zou zijn (CGVS gehoor p.8). Aangezien u tot op heden nog steeds contact hebt met uw zus in Elista (CGVS gehoor p.4-5), werd u tijdens het gehoor gevraagd om een kopie van alle pagina's van uw Russisch binnenlands paspoort aan het Commissariaat-Generaal over te maken. Tot op heden werd echter niets ontvangen. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u terzake beloofde de nodige inspanningen te doen (CGVS gehoor p.8). Dat u hebt nagelaten om het voornoemde identiteitsdocument te bezorgen, doet vermoeden dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat het u werd geweigerd in oktober 2009 (CGVS gehoor p.9), verborgen te houden. Deze vaststelling tast uw algemene geloofwaardigheid reeds op ernstige wijze aan.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs hebt neergelegd ter staving van uw eigenlijke asielrelaas (CGVS gehoor p.9, 24). Zo hebt u in eerste instantie geen aanwijzingen geleverd dat u als boekhoudster bij de administratieve dienst van de stad Elista was tewerkgesteld. Ongeacht het feit dat u uw werkboekje na uw ontslag in juni 2009 niet hebt teruggekregen (CGVS gehoor p.5,12), mag worden verwacht dat u op objectieve wijze kon aantonen dat u bij de voornoemde dienst hebt gewerkt. U hebt er immers gedurende vier jaar gewerkt, zijnde van 2005 tot juni 2009. Daarnaast hebt u ook geen enkel bewijs verschaft aangaande de moord op twee voormalige collega's van u. U verklaarde dat D. K. (...) in oktober 2009 was vermoord en N. M. (...) in juni 2010 (CGVS gehoor p.16-17) en dit omdat zij net als u hadden geweigerd om tegen Radi Burulov verklaringen af te leggen. Dat u er niet in bent geslaagd om hieromtrent enig stavingstuk neer te leggen, kan als weinig aannemelijk worden beschouwd. Tot slot hebt u ook uw verblijf in Moskou van augustus 2009 tot april 2011 op geen enkele wijze ondersteund. U stelde dat u er een tijdelijke registratie had omdat een propiska er moeilijk te verkrijgen was. U kon echter niet aantonen dat u in de voornoemde periode in Moskou hebt verbleven (CGVS gehoor p.3, 9). Dergelijk manifest gebrek aan bewijzen, en dit terwijl deze redelijkerwijze mogen worden verwacht, ondermijnen de aannemelijkheid van uw asielrelaas in ernstige mate.

Bovendien werden er nog enkele vaststellingen gedaan die niet te rijmen zijn met de door u verklaarde vrees voor vervolging. Zo bleek uit uw verklaringen dat u vanaf december 2009 tot april 2011 in Moskou ongeveer tweemaandelijks dreigtelefoons ontving (CGVS gehoor p.17, 19). Behoudens het feit dat u in augustus 2010 werd meegenomen en mishandeld, werd u gedurende bijna anderhalf jaar enkel en alleen bedreigd via uw mobiele telefoon (CGVS gehoor p.18). Toen u werd gevraagd of u ooit uw telefoonnummer hebt veranderd, antwoordde u ontkennend en stelde u dat men u toch zou terugvinden via uw paspoort (CGVS gehoor p.21). Dat u echter nooit een poging hebt ondernomen om uw telefoonnummer te wijzigen om zo vervolgens de regelmatige bedreigingen te vermijden, kan weinig aannemelijk worden genoemd indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging had. Daarnaast dient ook nog te worden opgemerkt dat u vage verklaringen hebt afgelegd aangaande het vervolg van de moord in oktober 2009 op uw voormalige collega, D. K. (...). Zo kon u niet concreet verklaren wie er als verdachte werd aangeduid en of er aangaande de voornoemde moord uiteindelijk een gerechtelijk proces heeft plaatsgevonden (CGVS gehoor p.16). Hierbij dient bovendien nog opgemerkt te worden dat u na de moord op uw voormalige collega's geen contact hebt opgenomen hun familie (CGVS gehoor p.17). Dergelijk gebrek aan informatie over en interesse naar de voornoemde gebeurtenissen en dit terwijl u in de periode van december 2009 tot april 2011 werd bedreigd dat u hetzelfde als uw voormalige collega's zou overkomen (CGVS gehoor p.17), kan niet aannemelijk worden genoemd indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging had.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat u ook uw actuele vrees voor vervolging niet aannemelijk kon maken. Zo haalde u aan dat er na uw vertrek uit Rusland in april 2011 nog vertegenwoordigers van de president in politie-uniform bij uw zus in Elista naar u hebben geïnformeerd. U weet echter niet of het om dezelfde personen gaat als die eerder in 2009 al bij uw zus zijn geweest (CGVS gehoor p.23). Bovendien dient ook te worden opgemerkt dat u niet weet of u al dan niet op officiële wijze in Rusland wordt gezocht (CGVS gehoor p.23). Behoudens de contacten met uw zus in Elista, hebt u dan ook op geen enkele wijze geïnformeerd naar het vervolg van uw vervolgingsproblematiek in Rusland (CGVS gehoor p.23). Zo hebt u bijvoorbeeld sinds uw verblijf in België geen contact meer gehad met E. L. (...), uw kennis in Rusland die u over de moord op N. M. (...) had ingelicht en die u ook had aangeraden om hulp te vragen bij S. L. (...) (CGVS gehoor p.17, 20-21). U stelde dat u al uw telefoonnummers hebt verloren omdat u uw tas met uw gsm hebt achtergelaten in de wagen die u tot in Antwerpen had gebracht (CGVS gehoor p.4, 23). U verklaarde dat het misschien mogelijk was dat uw zus in Elista u de voornoemde telefoonnummers zou bezorgen, maar u gaf aan dat u hieromtrent bij uw zus nog niet had geïnformeerd (CGVS gehoor p.23). Dergelijk gebrek aan inspanningen om meer te weten te komen over het verdere verloop van uw vervolgingsfeiten in uw land van herkomst, ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofd van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten, zijnde een kopie van de eerste pagina van uw Russisch binnenlands paspoort en de geboorteakte van uw dochter kunnen voorgaande conclusies niet wijzigen. Deze documenten handelen immers over de persoonlijke identiteitsgegevens van u en uw dochter en deze worden door mij niet betwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 57/6, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van de formele motiveringsplicht zoals opgenomen in de wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel roept verzoekende partij de schending in van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 *juncto* het eerste Protocol van 31 januari 1967 betreffende het vluchtelingenstatuut.

De Raad oordeelt dat beide middelen gezien hun onderlinge verwevenheid gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij op een summiere wijze het door haar voorgehouden asielrelaas herneemt in het verzoekschrift wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij met voormelde loutere herhaling in gebreke blijft.

2.2.4.1. Betreffende de motivering aangaande het zich niet informeren over de stand van zaken in haar land van herkomst met betrekking tot de door haar voorgehouden problemen stelt verzoekende partij dat zij wel degelijk de vereiste inspanningen heeft geleverd om documenten ter staving van haar

asielrelaas te bekomen. Verzoekende partij stelt dat zij contact heeft opgenomen met haar zus teneinde de nodige documenten te bekomen waardoor zij haar zus evenwel in een lastig parket heeft gebracht. Immers de auto van de oudste zoon van haar zus werd gestolen waarbij de politie “*weigerde een zaak op te starten*” en haar jongste zoon werd niet toegelaten op de hogeschool. Verder brengt verzoekende partij bij aangetekend schrijven van 19 september 2011 een document bij dat door haar in het begeleidend schrijven wordt beschreven als zijnde een uittreksel van de stad Moskou in de vorm van een faxbericht waaruit blijkt dat zij van 3 augustus 2009 tot 2 april 2011 in Moskou zou hebben verbleven.

2.2.4.2. De Raad merkt vooreerst op dat aan het voormeld bijgebracht document van de stad Moskou geen bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat het een fax-kopie betreft welke aldus gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kan worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Het verweer van verzoekende partij wel contact te hebben opgenomen met haar zus, met de voormelde desastreuse gevolgen, betreft een *post factum* en tevens blote bewering die verzoekende partij met geen enkele objectieve informatie onderbouwt. Daarenboven laat verzoekende partij de motieven betreffende het zich niet informeren bij de familie van haar voormalige collegae of bij E. L. die haar trouwens van de moord op N. M. in kennis had gesteld en haar voor hulp had doorverwezen naar S. L. ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd. Verzoekende partij maakt derhalve met voormeld betoog de door verwerende partij vastgestelde desinteresse in de actuele situatie van haar voorgehouden vervolging niet ongedaan.

2.2.5. De Raad wijst erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde onaannemelijkheid dat bij het jarenlange ontvangen van dreig telefoons men geen enkele poging onderneemt tot wijziging van het telefoonnummer – een motivering die eveneens ongemoeid wordt gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd – en van de vaststellingen dat het intern paspoort, in het bezit van de zus van verzoekende partij, waaruit kan worden gelezen of er al dan niet een internationaal paspoort werd afgeleverd niet kan worden voorgelegd, dat geen enkel bewijs wordt bijgebracht met betrekking tot de functie van boekhouder aan de stad Elista, de moorden op collegae en het verblijf in Moskou, en dat blijkt wordt gegeven van een verregaande desinteresse in de actuele toestand van de voorgehouden vervolging, op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd.

Het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas verhindert terecht verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.6. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Kalmykia een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij bijgebrachte documenten en de landeninformatie betreffende het Russisch interne paspoort (administratief dossier, stukken 12 en 13), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 30 juni 2011 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met

inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.8. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT